

Sygn. akt VI Ga 121/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 czerwca 2016 r.

Sąd Okręgowy w R. VI Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Renata Bober

Sędziowie: SO Anna Harmata

SR del. Marta Zalewska (spr.)

Protokolant: st. sekr. sądowy Joanna Mikulska

po rozpoznaniu w dniu 23 czerwca 2016 r. w R.

na rozprawie

sprawy z powództwa: D. K.

przeciwko: (...) S.A. z siedzibą
w W.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego od wyroku Sądu Rejonowego w R.

V Wydziału Gospodarczego z dnia 24 lutego 2016 r., sygn. akt V GC 974/15

I. oddała apelację,

II. zasądza od pozwanego (...) S.A.

z siedzibą w W. na rzecz powoda D. K. kwotę 2.400 zł (dwa tysiące czterysta złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Sygn. akt VI Ga 121/16

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 23 czerwca 2016 r.

Powód D. K. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. kwoty 19.600,24 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztów procesu. W uzasadnieniu wskazał, że na podstawie umowy leasingu operacyjnego z dnia 9 listopada 2010 r. korzystał z samochodu V. (...). W dniu 12 kwietnia 2012 r. samochód uległ uszkodzeniu. Sprawca szkody posiadał ubezpieczenie OC u pozwanego. Powód zlecił wykonanie naprawy A. S. G., S. S. sp. j. z siedzibą w S. i z tego tytułu został obciążony kwotą 36.990,54 zł brutto. Pozwany w toku postępowania likwidacyjnego uznał, że odszkodowanie nie może zostać przyznane, gdyż zarówno wielkość, jak i charakter deformacji uszkodzonych stref pojazdu i ich umiejscowienie wyklucza możliwość powstania uszkodzeń ujawnionych podczas oględzin w podanych przez powoda okolicznościach. Jednakże pozwany w innej sprawie uznał swą odpowiedzialność w stosunku do przedsiębiorcy, który dostarczył powodowi pojazd zastępczy. Na mocy umowy przelewu powód nabył od właściciela uszkodzonego pojazdu ((...) S.A. z siedzibą we W.) wierzytelności

w stosunku do (...) S.A. w związku ze szkodą z dnia 12 kwietnia 2012 r. Powód dochodzi odszkodowania obejmującego koszty holowania uszkodzonego pojazdu w wysokości 751 zł netto oraz koszty wynajmu pojazdu zastępczego od 12 do 14 maja 2014 r. w kwocie 380 zł netto. Ponadto na wierzytelność objętą pozwem składa się kwota 18.469,24 zł powstała w związku z wszczęciem postępowania sądowego i egzekucyjnego przez zakład naprawczy w sprawie pod sygn. akt V GNC 2530/13 (tytułem odsetek za opóźnienie 8.916,05 zł, kosztów procesu 2.855 zł, kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu egzekucyjnym 600 zł oraz koszty egzekucji 6.098,19 zł).

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany, zaskarżając nakaz zapłaty w całości wniósł o oddalenie powództwa oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego zwrotu kosztów postępowania. W uzasadnieniu podniósł, że powód zwrócił się do C. T.U. S.A. (...) o likwidację szkody w oparciu o umowę AC. W dniu 13 stycznia 2013 r. po uprzednim przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego ubezpieczyciel wypłacił powodowi kwotę 9.820 zł tytułem szkody całkowitej. Żądanie odszkodowania przenoszącego ww. kwotę jest w ocenie pozwanego nieuzasadnione. Pozwany zakwestionował roszczenie powoda w zakresie zwrotu kosztów wynajmu pojazdu zastępczego, albowiem powód nie udowodnił, że w czasie, w którym korzystał z pojazdu zastępczego nie dysponował wolnym pojazdem, jak również, że pojazd ten był niezbędny do wykonywania czynności związanych z prowadzoną działalnością gospodarczą. Pozwany zakwestionował swoją odpowiedzialność za koszty sądowe i koszty egzekucyjne, albowiem w dniu oddawania samochodu do warsztatu powód znał odmowne stanowisko pozwanego w przedmiocie przyznania odszkodowania. Dodatkowo powód zwlekał z uregulowaniem zobowiązania wobec warsztatu, a tym samym ww. koszty nie powstały z przyczyn, za które pozwany ponosiłby odpowiedzialność. W piśmie procesowym z dnia 15 października 2015 r. pozwany wskazał, że przyjął odpowiedzialność gwarancyjną za szkodę powstałą w pojeździe V., do której doszło w dniu 12 kwietnia 2012 r. Pozwany zakwestionował wskazaną przez powoda kwotę przywrócenia uszkodzonego pojazdu do stanu istniejącego przed szkodą, nadto koszty zwrotu najmu pojazdu zastępczego oraz swoją odpowiedzialność w zakresie zwrotu kosztów postępowania sądowego i egzekucyjnego.

Pismem z dnia 8 lutego 2016 r. powód rozszerzył powództwo o zasądzenie dodatkowej kwoty 1.661,12 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 10 lutego 2016 r. do dnia zapłaty. Powód podniósł, że w sprawie o sygn. akt KM 1109/13 postępowanie egzekucyjne zostało zakończone. Odsetki ustawowe od należności głównej zostały ustalone na kwotę 9.447,19 zł, zaś koszty postępowania egzekucyjnego na kwotę 7.228,17 zł.

Na rozprawie w dniu 10 lutego 2016 r. pozwany oświadczył, że nie kwestionuje kosztów naprawy, stawki najmu i holowania, natomiast kwestionuje roszczenie do kosztów postępowania sądowego oraz postępowania egzekucyjnego i co do odsetek, jak również kwestionuje rozszerzenie powództwa.

Sąd rejonowy po przeprowadzeniu postępowania dowodowego ustalił, iż w dniu 12 kwietnia 2012 r. miała miejsce kolizja drogowa, w wyniku której uszkodzeniu uległ samochód V. (...) o nr rej. (...) oddany powodowi D. K. do używania na podst. u. leasingu. Sprawca szkody M. M., kierujący pojazdem marki U. (...), posiadał ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych u pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W.. Powód dokonał zgłoszenia szkody pozwanemu - numer szkody (...). Oględziny uszkodzonego pojazdu miały miejsce w dniu 16 kwietnia 2013 r. Pismem z dnia 23 kwietnia 2012 r. pozwany poinformował powoda, że ustalona przez pozwanego wartość pojazdu wynosi 31 000,00 zł netto oraz że wysokość przeciętnych kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu wynosi 15 107,73 zł. Tym samym wezwał powoda do wyboru sposobu rozliczenia, z zastrzeżeniem kwoty 31 000,00 zł. Pismem z dnia 18 kwietnia 2012 r. pozwany zwrócił się do właściciela uszkodzonego pojazdu o wskazanie upoważnionej osoby lub podmiotu do odbioru ustalonego odszkodowania w kwocie 20 900,00 zł. Kolejnym pismem z dnia 7 maja 2012 r. poinformował powoda, że odszkodowanie nie może zostać przyznane. Informacja od (...) SA o odmowie wypłaty odszkodowania dotarła do zakładu naprawczego na końcowym etapie naprawy.

Uszkodzony pojazd objęty był ochroną ubezpieczeniową w ramach umowy autocasco świadczoną przez (...) S.A. V. (...), która wypłaciła powodowi kwotę 9 820,00 zł. Pozwany ostatecznie zwrócił (...) S.A. V. (...) kwotę wypłaconego odszkodowania.

Powód w kwietniu 2012 r. zlecił zakładowi (...), S. S. sp. j. z siedzibą w S. naprawę uszkodzonego pojazdu. Zakład naprawczy wykonał naprawę przedmiotu leasingu i w dniu 29 czerwca 2012 r. wystawił fakturę VAT nr (...) ((...)) na kwotę 30.073,61 zł netto (36.990,54 zł brutto).

A. S. G., S. S. Sp. j. w S. wystąpiła do Sądu Rejonowego w R. o zapłatę kosztów naprawy pojazdu wobec powoda. Postanowieniem z dnia 7 grudnia 2015 r. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w R. L. L. w postępowaniu egzekucyjnym z wniosku wierzyciela A. S. G., S. S. sp. j. z siedzibą w S. przeciwko dłużnikowi D. K. na podstawie art. 816 § 3 k.p.c. stwierdził zakończenie postępowania egzekucyjnego prowadzonego pod sygn. akt KM 1109/13 wobec wyegzekwowania całej wnioskowanej wierzytelności. Koszty postępowania egzekucyjnego zostały ustalone na kwotę 7.228,17 zł. Od dłużnika wyegzekwowano wierzytelność w kwocie 37.344,43 zł (w tym odsetki ustawowe od należności głównej w kwocie 9.447,19 zł) wraz z kosztami zastępstwa procesowego w postępowaniu egzekucyjnym w wysokości 600 zł.

W dniu 14 lutego 2014 r. (...) S.A. z siedzibą we W. zawarł z powodem umowę przelewu wszelkich wierzytelności przysługujących cedentowi od (...) S.A. z siedzibą w W. z tytułu uszkodzenia w dniu 12 kwietnia 2012 r. przedmiotu leasingu przez C. M. objętego ochroną ubezpieczeniową przez pozwanego. Pismem z dnia 24 października 2014 r. (doręczonym pozwanemu w dniu 27 października 2014 r.) powód zawiadomił o przelewie wierzytelności pozwanego.

W związku z zaistniałym zdarzeniem drogowym z dnia 12 kwietnia 2012 r. powód obok kosztów naprawy pojazdu poniósł koszty związane z holowaniem uszkodzonego pojazdu w kwocie 751,00 zł netto (faktura VAT nr (...)) oraz koszty najmu pojazdu zastępczego w kwocie 380,00 zł netto (faktura VAT nr (...)).

W dniu 16 października 2015 r. strony zawarły ugodę, w której to pozwany zobowiązał się wobec powoda zapłacić na jego rzecz kwotę 19 473,61 zł tytułem odszkodowania.

W rozważaniach prawnych sąd przywołał przepis art. 822 § 1 kc. Stwierdził, iż przedmiotem ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej jest odpowiedzialność ubezpieczającego za szkody wyrządzone osobom trzecim. Zdarzenie objęte ubezpieczeniem jest synonimem pojęcia wypadku ubezpieczeniowego, jako zdarzenia losowego, którego wystąpienie w okresie ubezpieczenia powoduje powstanie odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń. Z chwilą wyrządzenia szkody przez ubezpieczonego powstaje sui generis trójstronny stosunek prawny łączący sprawcę szkody (ubezpieczonego), zakład ubezpieczeń oraz poszkodowanego. Wystąpienie wypadku ubezpieczeniowego wywiera ten skutek, że ubezpieczony może liczyć na to, że naprawienie szkody wyrządzonej przez niego nastąpi przez ubezpieczyciela, a zatem, że nie wystąpi w jego majątku uszczerbek związany z koniecznością zaspokojenia świadczenia należnego poszkodowanemu. W myśl zasady pełnego odszkodowania, w granicach odpowiedzialności za normalne następstwa działania lub zaniechania i braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono (art. 361 § 2 kc). Odszkodowanie ma przywrócić stan majątkowy, w jakim znajdowałby się poszkodowany, gdyby nie nastąpiło zdarzenie wyrządzające szkodę. Jeśli ubezpieczyciel nie wykona względem poszkodowanego zobowiązania wypłaty na jego rzecz należnego odszkodowania lub wykona je nienależycie, w następstwie czego poszkodowany poniesie szkodę ubezpieczyciel odpowiada za nią jak każdy dłużnik na zasadzie art. 471 kc chyba że niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania jest następstwem okoliczności za które nie ponosi odpowiedzialności.

Postępowanie likwidacyjne prowadzone przez pozwanego zakończyło się odmową wypłaty odszkodowania. Koszty naprawy uszkodzonego pojazdu ostatecznie pokrył powód w toczącym się wobec niego postępowaniu egzekucyjnym. Pozwany ostatecznie uznał swoją odpowiedzialność za poniesioną przez powoda szkodę. W postępowaniu prowadzonym pod sygn. akt V GC 425/15 strony zawarły ugodę zgodnie z którą pozwany zobowiązał się do wypłaty na rzecz powoda równowartości kosztów naprawy pojazdu.

Skoro powód faktycznie dłużnikiem nie był to w swej istocie postępowanie egzekucyjne było bezprzedmiotowe. W takiej sytuacji nie można było ściągać kosztów egzekucyjnych od osoby, która faktycznie nie była zobowiązana do ich uregulowania.

Zgodnie z art. 471 kc dłużnik może wykazywać, że niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania jest następstwem okoliczności, za które nie ponosi odpowiedzialności. Odszkodowanie za niewykonanie umowy dochodzone na podstawie art. 471 k.c. jest świadczeniem mającym powetować szkodę spowodowaną niewłaściwym działaniem lub zaniechaniem dłużnika. Jest to roszczenie o innym charakterze niż roszczenie o wykonanie umowy. Ma ono na celu wyrównanie uszczerbku wywołanego nieprawidłowym zachowaniem kontrahenta, a nie wymuszanie na nim zobowiązania zgodnie z treścią umowy. Kontraktowa odpowiedzialność dłużnika powstaje między stronami istniejącego zobowiązania, przy czym dotyczy to wszelkich stosunków zobowiązaniowych, bez względu na źródło, z którego one się wywodzą, a więc również o zobowiązanie wynikające z art. 822 kc. (E. Gniewek: Kodeks cywilny. Komentarz, Warszawa 2006, s. 803). Pozwany nieprawidłowo wykonał swoje zobowiązanie wynikające z umowy ubezpieczenia pojazdu a polegające na obowiązku wypłaty odszkodowania. Sąd przywołał przepis w art. 817 kc. Na tej podstawie przyjął, iż pozwany opóźnił się z wypłatą odszkodowania pomimo tego, że w aktach szkody były wszystkie wymagane dokumenty i dane pozwalające na wypłatę odszkodowania. W ocenie Sądu opóźnienie w wypłacie odszkodowania wynikało z zaniechań pozwanego, gdyż nie dołożył on należytej staranności w celu terminowego wypłacenia odszkodowania. Pozwany w niniejszym procesie nie obalił domniemania, że nie ponosi odpowiedzialności za nieterminową wypłatę odszkodowania. Działanie pozwanego doprowadziło do zwiększenia rozmiaru szkody. Odpowiedzialność sprawcy zdarzenia była bezsporna a zwłoka ubezpieczyciela nieuzasadniona. Ponadto na marginesie wskazać należy, iż poprzez zwrot kwoty 9 820,00 zł na rzecz (...) S.A. V. (...) w dniu 24 marca 2014 r., (...) S.A. dokonała niewłaściwego uznania długu. Zwlekanie z wypłatą odszkodowania wydawało się więc tym bardziej nieuzasadnione.

Powód wykazał, że poniósł szkodę w majątku polegającą na wyegzekwowaniu od niego kosztów postępowania egzekucyjnego. Fakt poniesienia szkody i jej wysokość wynika z postanowienia komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w R. L. L. o zakończeniu postępowania egzekucyjnego w sprawie Km 1109/13. Skoro w ramach toczącego się postępowania egzekucyjnego komornik wyegzekwował od powoda również kwotę 1 661,12 zł tytułem kosztów postępowania egzekucyjnego, która to suma mieści się w szkodzie, pozwany ponosi odpowiedzialność za niniejsze wobec niewykonania obowiązku wypłaty odszkodowania. Pozwany zwlekał z wypłatą odszkodowania i tym samym spowodował powstanie szkody po stronie powodowej, a to w postaci zwiększonych kosztów egzekucji. Sąd Rejonowy przyjął na tej podstawie również związek przyczynowy pomiędzy zdarzeniem stanowiącym naruszenie zobowiązania a szkodą wedle art. 361 § 1 k.c. Gdyby bowiem pozwany prawidłowo wykonał swoje zobowiązanie wypłacając odszkodowanie na rachunek zakładu naprawczego, nie doszłoby do wytoczenia powództwa, wszczęcia postępowania egzekucyjnego i nie powstałaby dodatkowa szkoda związana z obowiązkiem zapłaty kosztów postępowania egzekucyjnego (art. 822 kc w zw. z 471 kc).

Przy tak ustalonym stanie faktycznym i ocenie prawnej, wskazanej w uzasadnieniu wyroku, Sąd Rejonowy R. V Wydział Gospodarczy w dniu 24.02.2016 r. wydał wyrok, którym uwzględnił powództwo w całości i zasądził od pozwanego na rzecz powoda koszty procesu.

Powyższy wyrok apelacją w całości zaskarżył pozwany i zarzucił:

- naruszenie art. 471 kc poprzez jego zastosowanie, w sytuacji gdy pozwanego nie łączyła z powodem żadna umowa,
- błędne określenie przez Sąd żądania pozwu, a co za tym idzie nierozpoznanie istoty sprawy poprzez zaniechanie zbadania materialnej podstawy żądania pozwu w sytuacji, gdy roszczenie w zakresie odsetek ustawowych za opóźnienie w wypłacie odszkodowania za naprawę uszkodzonego pojazdu zostało ugodzone przed Sądem Rejonowym w R. (sygn. akt V GC 452/15), a powód w procesie niniejszym nie ograniczył żądania pozwu o kwotę ustawowych odsetek, mimo, że odsetki te mają charakter odszkodowawczy i pomniejszają kwotę odszkodowania.,

- naruszenie art. 822 § 1 kc w związku z art. 481 § 1 kc poprzez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, przez co na pozwanego został nałożony obowiązek zapłaty odszkodowania przekraczającego granicę odpowiedzialności pozwanego.

W uzasadnieniu pozwany wskazał m.in., iż w dniu 16.10.2015 r. strony zawarły ugodę sądową na kwotę 19.473, 61 zł tytułem roszczenia głównego oraz co do odsetek ustawowych w sprawie V GC 452/15, w którym to postępowaniu powód żądał od pozwanego zwrotu kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w zapłacie. Zatem wyrok powinien co najmniej ograniczyć zasądzoną kwotę odsetek dochodzonych w tym postępowaniu o tyle, o ile poszkodowany odniósł już korzyść majątkową z tego samego zdarzenia, które wywołało szkodę.

Na tej podstawie pozwany wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie kosztów procesu za obie instancje, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

W odpowiedzi na apelację powód naprowadzając orzecznictwo SN oraz sądu powszechnego wskazał m.in., iż w ramach roszczenia regresowego osoba trzecia, która spłaciła wierzyciela, może domagać się zwrotu kosztów procesu oraz zapłaconych odsetek, a roszczenie odsetkowe, którego domagał się powód w sprawie V Gc 452/15 jest innym roszczeniem, niż odsetki wyegzekwowane w postępowaniu egzekucyjnym na rzecz A..

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja pozwanego nie była zasadna, choć uznać należy za słuszny zarzut wskazanego przez pozwanego w ramach podstawy zaskarżenia oraz w uzasadnieniu apelacji w zakresie, iż podstawy żądania pozwu nie mógł stanowić przepis art. 471 kc co błędnie przyjął w uzasadnieniu swego wyroku Sąd I instancji. Powód dochodził niniejszym procesem roszczenia odszkodowawczego tytułem szkody, jaką poniósł przez to, że pozwany ubezpieczyciel z tytułu OC sprawy szkody komunikacyjnej nie wypłacił w terminie ustawowym 30 dni kosztów naprawy uszkodzonego powodowi pojazdu przez sprawcę, ubezpieczonego u pozwanego. Bez wątplenia stron procesu nie łączyła w zakresie, tak pokrycia kosztów naprawy, jak również obowiązku zapłaty odszkodowania w postaci równowartości tych kosztów żadna umowa, co wyłączało zastosowanie art. 471 kc. Przepis ten odnosi się bowiem do skutków niewykonania umów. Zważyć jednak należy, iż podstawą odpowiedzialności odszkodowawczej, określonej w art. 361 § 1 kc i następne kc nie musi być odpowiedzialność kontraktowa. Źródłem tej odpowiedzialności może być przepis ustawy. Przepisem tym w stanie faktycznym sprawy jest art. 393 § 1 kc, uregulowany z Tytułu III : Ogólne przepisy o zobowiązaniach umownych. Stanowi on, iż jeżeli w umowie zastrzeżono, że dłużnik spełni świadczenie na rzecz osoby trzeciej, osoba ta, w braku odmiennego postanowienia umowy, może żądać bezpośrednio od dłużnika spełnienia zastrzeżonego świadczenia. Odpowiedzialność ubezpieczyciela sprawcy szkody komunikacyjnej względem poszkodowanego ma charakter gwarancyjny

i wprost przekłada się na w/w przepis, wedle którego „dłużnikiem” (w domyśle: względem wierzyciela, tj. ubezpieczonego sprawcy szkody) jest ubezpieczyciel, zaś „osobą trzecią” poszkodowany zdarzeniem komunikacyjnym, w tym wypadku powód. Przechodząc zatem na grunt ustawy o obowiązkowych ubezpieczeniach odpowiedzialności cywilnej, które to przepisy stanowią *lex specialis* w stosunku do art. 805 kc i następne przepis art. 14.1 powołanej Ustawy nakazuje ubezpieczycielowi wypłacić należne poszkodowanemu odszkodowanie w terminie 30 dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o szkodzie, a gdyby wyjaśnienie w powyższym terminie okoliczności koniecznych do ustalenia odpowiedzialności ubezpieczyciela, albo wysokości świadczenia okazało się niemożliwe, świadczenie to powinno być spełnione w ciągu 14 dni licząc od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe. Nie ulega wątpliwości w świetle prawidłowo poczynionych ustaleń przez Sąd I instancji, iż ubezpieczyciel miał możliwość ustalenia swej odpowiedzialności i wysokości szkody w terminie ustawowym, a tym samym i obowiązek wypłaty odszkodowania w w/w ustawowym terminie 30 dni. Skoro swego obowiązku gwarancyjnego z art. 393 § 1 kc nie wypełnił w terminie ustawowym, określonym w art. 14.1 cyt. Ustawy, spowodował u poszkodowanego szkodę z tytułu nienależytego wykonania zobowiązania ustawowego w postaci poniesienia przez powoda nie tylko kosztów naprawy, ale dochodzonych niniejszym pozwem kosztów procesu,

odsetek ustawowych, naliczonych przez zakład naprawczy za brak terminowej zapłaty przez powoda wynagrodzenia za wykonaną naprawę, kosztów postępowania egzekucyjnego i kosztów adwokackich w postępowaniu egzekucyjnym. Dodać jedynie należy, iż poszkodowany wypadkiem komunikacyjnym nie miał obowiązku zapłaty w miejsce ubezpieczyciela jako gwaranta odpowiedzialności odszkodowawczej sprawy szkody spełniać powyższego świadczenia, dlatego też koszty procesu i koszty postępowania egzekucyjnego wraz z odsetkami ustawowymi za czas opóźnienia pozostają w adekwatnym związku przyczynowym z nienależytym wypełnieniem przez pozwanego obowiązku ustawowego, określonego w art. 14.1 cyt. Ustawy w zw. z art. 393 § 1 kc.

Odnosząc się do kolejnego zarzutu apelującego w istocie dotyczącego tzw. powagi rzeczy ugodzonej, sąd odwoławczy nie podzielił tego zarzutu. Przede wszystkim pozwany podnosząc ten zarzut winien był wedle art. 6 kc zgłosić stosowne wnioski dowodowe, a przynajmniej podać szczegółowe twierdzenia w zakresie, czy, za jaki okres i z jakiego tytułu powód żądał odsetek ustawowych w sprawie pod sygn. akt V GC 452/15, by sąd mógł ocenić zakres tzw. powagi rzeczy ugodzonej. Powyższych wymogów pozwany nie spełnił ani przed sądem I, ani II instancji, ograniczając się jedynie do podniesienia zarzutu w sposób ogólnikowy bez wyliczenia w istocie odsetek ustawowych za opóźnienie, które mogły być co najwyżej do dnia wyegzekwowania w postępowaniu egzekucyjnym roszczenia materialno – prawnego wraz z kosztami procesu w sprawie zakończonej prawomocnym nakazem zapłaty pod sygn. akt V GNc 2530/13. Sąd okręgowy nie podziela nadto argumentacji strony pozwanej, iż odsetki ustawowe za czas opóźnienia wynikające z art. 481 kc mają charakter odszkodowawczy, co zdaniem pozwanego winno być skutkowało stosownym obniżeniem należności dochodzonej pozwem o roszczenie odsetkowe. Odsetki ustawowe bowiem wynikają z ustawy i są niezależne od poniesionej z tytułu opóźnienia w spełnieniu świadczenia szkody, co wprost wynika z § 3 art. 481 kc, przy czym, zdaniem Sądu okręgowego, słowo „nadto” użyte w w/w przepisie należy interpretować jako „oprócz” kwoty odsetek, a nie „ponad” kwotę odsetek. Dodać też należy, iż czym innym jest szkoda w postaci równowartości odsetek ustawowych za opóźnienie w zapłacie przez powoda kosztów naprawy pojazdu z tytułu wykonania przez serwis naprawczy umowy o dzieło, czym innym są natomiast odsetki ustawowe za czas opóźnienia powstałe w związku, iż pozwany ubezpieczyciel nie wypłacił w terminie roszczenia odszkodowawczego. Oba roszczenia powstają na różnych płaszczyznach materialno – prawnych, zatem niezależnie od siebie.

Ponieważ pozwany w apelacji nie uzasadnił w żaden sposób, dlaczego kwestionuje pozostałe kwoty objęte żądaniem odszkodowawczym, przy czym na rozprawie przed sądem I instancji (k. 219) nie kwestionował już kosztów naprawy i holowania, wnosząc o oddalenie powództwa co do kosztów w egzekucji i odsetek, sąd okręgowy uznał za zbędne dokonywanie oceny prawnej tych „uznanych” przez pozwanego roszczeń, przyjmując za własne utlenia sądu I instancji oraz jego ocenę prawną.

Z tych względów apelacja została oddalona na podstawie art. 385 kpc.

O kosztach postępowania apelacyjnego sąd orzekł na podstawie art. 108 § 1 kpc, w związku z art. 98 § 1 i 3 kpc. Na koszty te złożyły się po stronie powodowej koszty zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym według połowy aktualnie obowiązujące stawki minimalnej, zważywszy iż apelacja została złożona już pod rządem nowych przepisów Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości, określającego te stawki.